

zabývati se ostatními vývody stížnosti, z nichž obzvláště výtky opřené o čís. 2, 3, 4 tr. ř. jsou naprosto pochybeny již proto, že skutkové předpoklady výtek těch nemají opory v záznamech protokolu o hlavním přelíčení. Podle povahy shledaného zmatku bylo věc vrátiti prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl (§ 288 čís. 1 tr. ř.).

Čís. 2824.

Ustanovení §u 9 tr. zák. není pouhým použitím zásady v § 8 projevené a k činnosti přímého pachatele se vztahující na činnost intelektuálních původců a pomocníků podle § 5 tr. zák., nýbrž vymezuje skutkovou podstatu zvláštního trestného činu; spáchán jest již bezvýsledným působením na mysl jiné osoby ve směru zločinném.

Ustanovení § 8 tr. zák. předpokládá čin povšechně způsobilý přivoditi výsledek, jehož úmyslné způsobení je zločinem; předmět činu.

Pouhý podnět, by jiná osoba předsevzala čin vedoucí ke skutečnému vykonání zločinu, nelze sice podřaditi pod pojem pokusu podle § 8 tr. zák. může však takový podnět, zůstal-li bezvýsledným, naplniti skutkovou podstatu zločinu podle § 9 tr. zák.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, Zm II 479/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Růženy P-ové do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 20. září 1926, pokud jím byly stěžovatelky uznány vinnými: Marie P-ová zločinem nedokonaného vyhnání plodu vlastního podle §§ 8, 144 tr. zák. a Růžena P-ová zločinem nedokonaného svádění ke zločinu vyhnání plodu podle §§ 9, 144 tr. zák. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti obžalované Marie P-ové, zrušil rozsudek ve výroku o vině a trestu této obžalované, jakož i dalších výrocích s tím souvisejících a věc vrátil krajskému soudu v Jihlavě, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po stránce hmotněprávní namítá stížnost, že zjištěné jednání stěžovatelek nevykročilo z mezí beztrestného jednání přípravného a že stěžovatelky upustily od jakéhokoliv dalšího provádění zločinného úmyslu, jakmile se zákrok u Dra E-e minul úspěchem. Námitku dlužno posuzovati jinak ohledně Růženy, jinak ohledně Marie P-ové. Ustanovení §u 9 tr. zák. není pouhým použitím zásady v §u 8 projevené a k činnosti přímého pachatele se vztahující na činnost intelektuálních původců a pomocníků podle §u 5 tr. zák., nýbrž vymezuje skutkovou podstatu zvláštního trestného činu. Nechránění právní řád proti nebezpečí, které mu hrozí z předsevzetí skutku podle povšechné povahy své a podle úmyslu pachatele směřujícího k účinku protiprávnímu, nýbrž proti nebezpečí, které mu hrozí z toho, že se v jiné osobě vytvoří úmysl k předsevzetí skutku naznačeného rázu. Je-li takto §em 9. čeleno proti pouhému nebezpečí duševního účinku, nezáleží s jeho hlediska ani na tom, že tu není i nebezpečí věcného účinku, ani na tom, nedošlo-li k věcnému

účinku podle vůle pachatelovy nebo z okolností na jeho vůli nezávislých. Podle jasného doslovu a smyslu §u 9 tr. zák. je zločin tam vymezený spáchán již bezvýsledným působením na mysl jiné osoby ve směru zločinném a zákon nežadá ani, by zločinný úmysl byl v osobě té skutečně vyvolán, tím méně, by případné rozhodnutí této osoby ke zločinu došlo zevního projevu byť jen jednáním, jež by bylo s hlediska §u 8 pokládati za pouhou přípravu, nikoli již za čin vedoucí ke skutečnému vykonání zločinu. A je-li zločin podle §u 9 dokonán již působením naznačeného rázu, nesprošťuje pachatele pouhá skutečnost, že působení to neopakoval neboli ve zločinné činnosti dospěvší již k dokonání zločinu nepokračoval, tím méně skutečnost, že nepřispěl osobě, na niž byl působil, při případném uskutečňování zločinného úmyslu jím vyvolaného. Ba nesprostila by pachatele ani skutečnost, že sám bránil účinnosti svého působení dodatečně tím, že dotčenou osobu od páchání zločinu zrazoval. Takové zhlazování nebezpečí jím již způsobeného nebylo by než účinnou lítostí po dokonání zločinu, již však zákon pro zločiny §u 9 významu nepropůjčuje. Proto nelze shledati právní omyl v tom, že nalézací soud podřadil zjištěné působení Růženy P-ové na Marii P-ovou, by si dala vyhnati plod, pod ustanovení §§ 9, 144 tr. zák., byť i tu nebyl čin, kterým by to, co se zevně stalo, vybočilo z pouhého přípravného jednání, pokud jde o zločin §u 144 tr. zák., a třeba se zjištěno, že stěžovatelky po bezvýsledné návštěvě Marie P-ové u Dra E-e upustily od jakéhokoliv dalšího kroku, který by ji měl zbaviti plodu. Stížnost Růženy P-ové bylo tudíž zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Marii P-ovou uznává napadený rozsudek vinnou zločinem nedokonaného vyhnání vlastního plodu podle §§ 8, 144 tr. zák. Jako skutek zločin ten zakládající označuje rozsudkový výrok skutečnost, že se pokusila požádati od Dra E-e operativní zákrok, a rozhodovací důvody shledávají tento pokus žádosti v tom, že Marie P-ová majíc v úmyslu, že se zbaví plodu, svolila k tomu, by Z-ová doprovodila ji k lékaři, a tam zakročila za tímto účelem (a že se Z-ovou tam skutečně šla). Než těmito skutečnostmi výrok o vině Marie P-ové opodstatněn není. Ustanovení §u 8 tr. zák. předpokládá čin vedoucí ke skutečnému vykonání zločinu neboli čin povšechně způsobitý přivoditi výsledek, jehož úmyslné způsobení je zločinem. Předmětem tohoto §u je tudíž výhradně útok osoby, o jejíž činnosti se uvažuje, na právní statek, jenž jest chráněný stiháním zločinu, o jehož pokus jde, a jenž jest útokem ohrožen, protože jím může býti podle povšechné povahy útoku poškozen a byl by jím poškozen, kdyby nebyly nastaly okolnosti rázu v konečné větě §u 8 naznačeného. Z rámce §u 8 tr. zák. vybočuje činnost, která není sama o sobě takovým útokem, nýbrž dává toliko podnět k tomu, by třetí osoba předsevzala útok onoho směru; poškození právního statku nemůže nastati ze samotného podnětu, ba nemůže nastati ani ze samotné okolnosti, že se podnět neminul výsledkem potud, že osoba, již podnět svědčil, přizpůsobila svou vůli podnětu pachatelovu; nebezpečí, že dojde k poškození právního statku, nastane teprve po případě tím, že podněcovaná osoba přikročí k uskutečnění své vůle podnětu přizpů-

sobené. Pouhým pokusem Marie P-ové, žádati na Dru E-ovi operativní zákrok (přerušeni těhotenství) a tím, že doprovodila Z-ovou k Dru E-ovi za tím účelem, by tato u Dra E-e ve směru tom zakročila, nebylo ještě nikterak útočeno na plod P-ové; plod ten by byl zůstal nedotčen, i kdyby byla Z-ová zmíněnou žádost Dru E-ovi tlumočila, ba i kdyby se byl Dr. E. v žádaný zákrok uvolil; nebezpečí pro plod P-ové bylo by nastalo teprve, kdyby byl Dr. E. k žádanému zákroku přikročil, což se však nestalo. Podřadil-li nalézací soud, ač nebezpečí rázu v §u 8 tr. zák. ve spojení s §em 144 tr. zák. předpokládaného tu nebylo a v důsledku toho tu nebyl ani čin vedoucí ke skutečnému vyhnání lidského plodu, jednání Marie P-ové pod pojem nedokonaného vyhnání vlastního plodu, spočívá výrok ten na nesprávném použití zákona i bylo jej a v důsledku toho i výrok o trestu Marie P-ové zrušiti a to z důvodů §u 281 čís. 10 tr. ř. Neboť, třebaže pouhý podnět, by jiná osoba předsevzala čin vedoucí ke skutečnému vykonání zločinu, nelze podřaditi pod pojem pokusu podle §u 8 tr. zák., může podnět takový, zůstal-li bezvýsledným, naplniti skutkovou podstatu zločinu podle §u 9 tr. zák. Avšak skutečnosti, které by opodstatňovaly zákonné známky tohoto zločinu, nejsou ve zrušeném rozsudku a jeho důvodech ani zjištěny ani přeneseny. Vedle vět shora uvedených vyslovují rozhodovací důvody jen, že rodina P-ová, tedy patrně i Marie P-ová vylíčila B-ové a Z-ové, co se přihodilo, a žádala B-ovou, by šla s Marií P-ovou k některému lékaři dáti ji prohlédnouti. Na jiném místě pak uvádějí, že prostředník, kterého si obžalovaná Marie P-ová vyvolila, t. j. Z-ová buď nechtěla vyhověti přání P-ových nebo strach jí zabránil vysloviti vůči lékaři to, oč bylo žádáno. Proto nelze z rozsudku jasně poznati, vzal-li nalézací soud za prokázáno, či nikoliv, že Marie P-ová žádala na Z-ové, by tato žádala na Dru E-ovi, by ji buď sám zbavil operativním zákrokem plodu nebo umožnil jí vydáním vysvědčení vědomě nesprávného, by si takový zákrok vymohla jinde. Jelikož tedy nejsou zjištěny skutkové okolnosti, které by tvořily podklad nálezu, zda se Marie P-ová dopustila zločinu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák., bylo věc vrátiti prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl v rozsahu zrušení.

Čís. 2825.

Zločinem podle § 129 I. b) tr. zák. jest každý čin, jímž pachatel hledá a nalézá pohlavní ukojení na těle osoby stejného pohlaví; pojem »smilstva« se neomezuje na soulož nebo úkony jí podobné, nýbrž zahrnuje v sobě každé chlípným chťicům sloužící zneužití těla, zejména i akty onanistické; není třeba spolučinnosti zneužité osoby, stačí pouhé trpění (dopuštění) smilných činů na vlastním těle, třebaš při tom osoba trpící neměla pohlavního požitku.

Otázka perversity a s ní spojená otázka přičetnosti jsou tak složité a sporné, že vyžadují po případě zkoumání duševního stavu pachatelova znalcem z oboru psychiatrie.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, Zm II 161/27.)